

અસ્વીકરણ: સ્થાનિક ભાષામાં અનુવાદિત આ ચુકાદા/હુકમનો હેતુ પક્ષકારોને તેમની ભાષામાં જાણકારી ઉપલબ્ધ કરાવવા માત્રનો છે અને તેનો અન્યથા ઉપયોગ થઈ શકશે નહિ. અન્ય તમામ વ્યવહારિક તેમજ સરકારી ઉદ્દેશો માટે મૂળ અંગ્રેજી ચુકાદો/હુકમ જ પ્રમાણિત અને માન્ય રહેશે.

DISCLAIMER: The translated judgment in vernacular language is meant for the restricted use of the litigant to understand it in his/ her language and may not be used for any other purpose. For all practical and official purposes, the English version of the judgment shall be authentic and shall hold the field for the purpose of execution and implementation.

=====

કે. વી. શ્રીનિવાસ આયંગર

વિરુદ્ધ

પી. એન. વેંકટસુબ્રમણ્ય આચર અને અન્ય

૬ જાન્યુઆરી, ૧૯૬૬

[એ. કે. સારકર, જે. આર. મુધોલકર અને આર. એસ. બચાવત, જે.]

મદ્રાસ કૃષિ રાહત અધિનિયમ (૧૯૩૮નો ૪), કલમ-૮ સમજૂતી-૩-
કૃષિ કાયદાઓનો અવકાશ.

૧૯૩૨માં, અપીલકર્તાએ ૧૯૩૦માં તેના ભાઈ દ્વારા પ્રતિવાદીઓના પિતા એનની તરફેણમાં ચલાવવામાં આવેલી વચન પત્ર કે જે રૂ. ૧,૦૦૦/-નું હતું તે નવેસરથી રજૂ કરી હતી. વચન પત્રનું ૧૯૩૭, ૧૯૪૦ અને ૧૯૪૪માં વ્યાજ સાથે મૂળ રકમ માટે નવીકરણ કરવામાં આવ્યું હતું. છેલ્લી ૩ વચનપત્રો

એક બેંકના નામે લેવામાં આવી હતી, જે સ્વીકાર્ય રીતે એન. ના નિયંત્રણ હેઠળ હતી. ૧૯૪૬માં, અપીલકર્તાના કહેવા પર, એન. એ અપીલકર્તા પાસેથી બેંકને બાકી રહેલા દેવાની ચૂકવણી કરી હતી અને તેણે પોતાની તરફેણમાં રૂપિયા-૧૦૬૦૦ માટે પ્રોમિસરી નોટ મેળવી હતી, જે તે સમયે બાકી હતી. કોઈ ચૂકવણી કરવામાં આવી ન હોવાથી, એન એ હાઈકોર્ટની મૂળ બાજુએ દાવો દાખલ કર્યો હતો જેનો નિર્ણય એક ન્યાયાધીશની ખંડપીઠ દ્વારા કરવામાં આવ્યો હતો. મદ્રાસ કૃષિ રાહત અધિનિયમ, ૧૯૩૮ની કલમ-૮ના સ્પષ્ટીકરણ-૩ને લાગુ કરતાં, તેમણે કાયદાની તારીખથી ૬.૧/૪% વ્યાજ સાથે માત્ર રૂપિયા-૧૩૫૦ માટે હુકમનામું આપ્યું હતું. લેટર્સ પેટન્ટ હેઠળની અપીલમાં, ઉચ્ચ અદાલતે એવું માન્યું હતું કે પ્રતિવાદીઓ ૬.૧/૪% વ્યાજ સાથે રૂપિયા-૧૦૬૦૦ ની સંપૂર્ણ રકમ માટે હુકમનામું મેળવવા માટે હકદાર છે.

આ અદાલત સમક્ષ, તેણે દલીલ કરી હતી કે, ૧૯૫૦ ના અધિનિયમ ૨૪ દ્વારા સુધારેલા સ્પષ્ટીકરણ હેઠળ, એકવાર એવું જાણવા મળ્યું કે દસ્તાવેજ અગાઉનું દેવું નવીકરણમાં છે, તો કલમ ૮ નો લાભ ઉપલબ્ધ થશે, ભલે તે લેણદાર કે જેના નામે દેવું નવીકરણ કરવામાં આવ્યું હતું તે મૂળ રૂપે લોન એડવાન્સ કરનારથી અલગ હોય અને તે પણ જ્યાં મૂળ દેવાદાર તે દસ્તાવેજ અમલમાં મૂકનારથી અલગ હોય કે જેના હેઠળ દેવું નવીકરણ કરવામાં આવ્યું હતું.

એવુ ઠરાવવામાં આવ્યુ કે:-

દેવાદારને લગતા સ્પષ્ટીકરણની જરૂરિયાત એ અર્થમાં સંતોષવામાં આવી હતી કે તે જ વ્યક્તિ દેવાદાર હતી, તેમ છતાં લેણદારના સંદર્ભમાં જરૂરિયાત સંતોષવામાં આવી ન હતી.આ કાયદાનો લાભ દેવાદારને મળશે જો નવીકરણ આના પક્ષમાં હોય:(એ) તે જ લેણદાર; અથવા (બી) તેના વતી કામ કરતી અન્ય કોઈ વ્યક્તિ; અથવા (સી) તેના હિતમાં કામ કરતી અન્ય કોઈ વ્યક્તિ.બેંકનું સ્વતંત્ર અસ્તિત્વ હોવાથી, અહીં નિયંત્રક વ્યાજ એન સાથે હોવા છતાં, તે કહેવું યોગ્ય રહેશે નહીં કે તેની અને બેંક વચ્ચે ઓળખ હતી.જ્યારે અપીલકર્તાએ બેંકની તરફેણમાં પ્રોમિસરી નોટ્સનો અમલ કર્યો ત્યારે બેંકે એન વતી કામ કર્યું હતું તે દર્શાવવા માટે કોઈ સામગ્રી પણ ન હતી; અને, જો "અર્થ" ના હિતમાં "ના લાભ માટે" શબ્દો હોવા છતાં એવું કહી શકાતું નથી કે બેંક, મૂળ દેવુંના નવીકરણમાં પ્રોમિસરી નોટ્સ મેળવવામાં એનના હિતમાં કામ કરી રહી હતી.તેથી, અપીલકર્તાને સ્પષ્ટીકરણ ઉપલબ્ધ નહોતું.[૨૧૨ D-G; ૨૧૨ A-E]

સિવિલ એપેલેટ જ્યુરિસડીક્શન:

સિવિલ અપીલ નં.૫૪૩/૧૯૬૩.

ઓ. એસ. અપીલ નં.૧/૧૯૫૪ માં મદ્રાસ હાઈકોર્ટના ૧૦ ઓક્ટોબર, ૧૯૫૮ના ચુકાદા અને હુકમનામા સામે અપીલ.

ટી. વી. આર. ટાટાચારી, અપીલકર્તા માટે.

એમ. સુંદરમ, કે. જયરામ અને આર. થિયાગરાજન, પ્રતિવાદી નંબર ૧ માટે.

કોર્ટનો ચુકાદો માનનીય જસ્ટિસ મુધોલકર દ્વારા આપવામાં આવ્યો હતો.

આ મદ્રાસ હાઈકોર્ટના ચુકાદાની અપીલ છે, જેમાં તે હાઈકોર્ટના સિંગલ જજ દ્વારા નાણાંની વસૂલાત માટેના દાવામાં પસાર કરાયેલા હુકમનામામાં ફેરફાર કરવામાં આવ્યો છે.

એ સાચું છે કે અપીલકર્તાએ ૨૮ જાન્યુઆરી, ૧૯૪૬ના રોજ મૃત્યુ પામેલા નારાયણ ઐયરની તરફેણમાં મદ્રાસ ખાતે રૂપિયા-૧૦૬૦૦ની વચન પત્રનો અમલ કર્યો હતો અને તે રકમ પર ૧૨ ટકા વ્યાજ ચૂકવવા માટે સંમત થયા હતા. તે પણ સ્વીકારવામાં આવે છે કે અપીલકર્તા દ્વારા કોઈ ચુકવણી કરવામાં આવી ન હતી.તેથી નારાયણ ઐયરે તેમની સામે રૂપિયા-૧૪૪૦૨-૫૦ ની રકમની વસૂલાત માટે દાવો માંડ્યો, જેમાં રૂપિયા-૧૦૬૦૦ની રકમ

પરનું વ્યાજ સામેલ છે.

અપીલકર્તાએ દલીલ કરી હતી કે વચન પત્ર માત્ર અગાઉનાં વચનપત્રનું નવીકરણ હતું, જે પોતે તેમજ અગાઉની ત્રણ પ્રોમિસરી નોટ્સ વર્ષ ૧૯૩૦માં ચલાવવામાં આવેલી ૧૦૦૦ રૂપિયાની મૂળ પ્રોમિસરી નોટના નવીકરણમાં હતી.અપીલકર્તાના જણાવ્યા અનુસાર પ્રોમિસરી નોટ તેમના ભાઈ દ્વારા ચલાવવામાં આવી હતી પરંતુ વર્ષ ૧૯૩૨માં પોતે અપીલકર્તા દ્વારા તેનું નવીકરણ કરવામાં આવ્યું હતું; કે આ પ્રોમિસરી નોટ તેમના દ્વારા ૧૧ જાન્યુઆરી, ૧૯૩૭ના રોજ રિન્યૂ કરવામાં આવી હતી અને તે સમયે નારાયણ અચ્ચરે તેમને રૂપિયા-૩૫૦ની વધારાની રકમ આપી હતી.જે રકમ માટે તેમની પ્રોમિસરી નોટ ચલાવવામાં આવી હતી તે રૂપિયા-૪૦૦૦ હતી અને તેમાં તે તારીખ સુધીની પ્રથમ એડવાન્સ પરનું વ્યાજ સામેલ હતું.જોકે, નારાયણ લિરે પોતાના નામે પ્રોમિસરી નોટ લેવાને બદલે તેને જનરલ બેંકના નામે લીધી જે એક પ્રાઇવેટ લિમિટેડ કંપની છે જે સ્વીકાર્યું કે તેના નિયંત્રણમાં હતી.૩ જાન્યુઆરી, ૧૯૪૦ના રોજ જનરલ બેંકની તરફેણમાં તે તારીખે રૂપિયા-૫૬૫૦ માટે નવી પ્રોમિસરી નોટ ચલાવીને અને ફરીથી ૧૩ સપ્ટેમ્બર, ૧૯૪૪ના રોજ જ્યારે રૂપિયા-૯૨૭૫ માટે પ્રોમિસરી નોટ મેળવીને તેનું નવીકરણ કરવામાં આવ્યું ત્યારે દેવું રિન્યૂ કરવામાં આવ્યું હતું.પ્રતિવાદીઓના જણાવ્યા અનુસાર નારાયણ લિરે અપીલકર્તાના કહેવા પર જનરલ બેંકની બાકી રકમ ચૂકવી દીધી હતી અને

તેની તરફેણમાં રૂપિયા-૧૦૬૦૦ની પ્રોમિસરી નોટ મેળવી હતી.રકમ ચૂકવવામાં આવી ન હોવાથી, નારાયણ લિરે દાવો દાખલ કર્યો હતો, જેમાંથી આ અપીલ ઊભી થાય છે.જોકે, દાવાની પેન્ડન્સી દરમિયાન તેમનું અવસાન થયું હતું અને હવે તેમનું પ્રતિનિધિત્વ તેમના પુત્રો, પ્રતિવાદીઓ દ્વારા કરવામાં આવે છે.ઉપરોક્ત હકીકતો અને અપીલકર્તા એક ખેડૂત છે તે વધુ હકીકત પર તેમણે દાવો કર્યો હતો કે તેઓ ૧૯૩૮ના મદ્રાસ કૃષિ રાહત અધિનિયમ-૪ના લાભો મેળવવા માટે હકદાર છે.તેમણે દાવો કર્યો હતો કે તે કાયદાની જોગવાઈઓ હેઠળ તેઓ દેવું ઘટાડવાનો હકદાર છે.

તેમની અરજીને હાઈકોર્ટના વિદ્વાન સિંગલ જજ દ્વારા સમર્થન આપવામાં આવ્યું હતું, જેમણે એવું માન્યું હતું કે કાયદામાં જોગવાઈ મુજબ વ્યાજ ઘટાડ્યા પછી પ્રતિવાદીઓ ૨૨ માર્ચ, ૧૯૩૮થી હુકમની તારીખ સુધી ૬.૧/૪% પર વ્યાજ સાથે ૧૩૫૦ રૂપિયાની રકમ મેળવવા માટે હકદાર છે.લેટર્સ પેટન્ટ હેઠળ પ્રતિવાદીઓ દ્વારા દાખલ કરવામાં આવેલી અપીલમાં અપીલ અદાલતે ચુકાદો આપ્યો હતો કે પ્રતિવાદીઓ સમગ્ર રકમ માટે હુકમનામું મેળવવા માટે હકદાર છે, જેના માટે પ્રોમિસરી નોટ ચલાવવામાં આવી હતી, એટલે કે રૂપિયા-૧૦૬૦૦ તેના પર વ્યાજ સાથે ૬.૧/૪% પ્રતિવર્ષ આ નિષ્કર્ષ પર પહોંચતા અપીલ અદાલતે કાયદાની કલમ ૮ ના સમજૂતી-૩ પર એક અર્થઘટન મૂક્યું જે વિદ્વાન સિંગલ જજ દ્વારા મૂકવામાં આવેલા અર્થઘટનથી અલગ છે.

કાયદાની કલમ ૭ એવી જોગવાઈ કરે છે કે કાયદાની શરૂઆત વખતે ખેડૂત દ્વારા ચૂકવવાપાત્ર તમામ દેવાને પ્રકરણ-૨ની જોગવાઈઓ અનુસાર ઘટાડવામાં આવશે.આ કાયદાને ૧૧ માર્ચ, ૧૯૩૮ના રોજ ગવર્નર જનરલની મંજૂરી મળી હતી અને તે સૌપ્રથમ ૨૨ માર્ચ, ૧૯૩૮ના રોજ સત્તાવાર રાજપત્રમાં પ્રકાશિત થયો હતો અને તે અગાઉની તારીખથી અમલમાં આવ્યો હોવાનું માનવામાં આવે છે.કલમ ૮ ડિસેમ્બર ૧,૧૯૩૨ પહેલાં થયેલા દેવાને ઘટાડવાની જોગવાઈ કરે છે.તેની પેટા-કલમ (૧) કહે છે કે ખેડૂત સામે ૧લી ઓક્ટોબર, ૧૯૩૭ના રોજ બાકી રહેલું તમામ વ્યાજ ચૂકવવામાં આવ્યું હોવાનું ગણાશે અને તે તારીખે બાકી રહેલું માત્ર મુદ્દલ જ ખેડૂત દેવાદાર દ્વારા ચૂકવવાપાત્ર રકમ ગણાશે.તે અધિનિયમની પેટા-કલમો (૨), (૩) અને (૪) એવા કેસોના વર્ગો સાથે વ્યવહાર કરે છે જેમાં દેવાદાર દ્વારા લેણદારને સમયાંતરે ચૂકવણી કરવામાં આવી હોય.તેમનો ઉદ્દેશ કરવો જરૂરી નથી કારણ કે અપીલકર્તાના જણાવ્યા અનુસાર પણ તેણે દાવામાં વચન પત્રના અમલ પહેલાં કોઈ ચુકવણી કરી ન હતી.તે સામાન્ય આધાર છે કે ૧,૨ અને ૪ ની સ્પષ્ટતા વર્તમાન કેસમાં લાગુ પડતી નથી.એકમાત્ર સમજૂતી જે સુસંગત છે તે સમજૂતી-૩ છે.આ સમજૂતીમાં બે વાર સુધારો કરવામાં આવ્યો છે.મૂળ સમજૂતી નીચે મુજબ હતી:

"જો કોઈ ઋણનું નવીકરણ કરવામાં આવ્યું હોય અથવા તે જ

લેણદારની તરફેણમાં નવા દસ્તાવેજમાં તેનો સમાવેશ કરવામાં આવ્યો હોય, તો લેણદાર દ્વારા મૂળરૂપે રજૂ કરાયેલ મુદ્દલ, જો કોઈ હોય તો, પછીથી મુદ્દલ તરીકે રજૂ કરાયેલી રકમ સાથે, આ કલમ હેઠળ ખેડૂત દ્વારા ચૂકવવાપાત્ર મુદ્દલ રકમ તરીકે ગણવામાં આવશે.

૧૯૪૮ના સુધારા અધિનિયમ ૨૩માં તેના સ્થાને નીચેનાનો સમાવેશ કરવામાં આવ્યો હતો:

"જો આ અધિનિયમની શરૂઆત પહેલાં અથવા પછી અમલમાં મૂકાયેલા નવા દસ્તાવેજમાં દેવું રિન્યૂ કરવામાં આવ્યું હોય અથવા સામેલ કરવામાં આવ્યું હોય, પછી ભલે તે તે જ અથવા અન્ય દેવાદાર દ્વારા હોય અને તે જ અથવા અન્ય લેણદારની તરફેણમાં હોય, તો પછીથી મુદ્દલ તરીકે એડવાન્સ કરવામાં આવી હોય તેવી રકમ, જો કોઈ હોય તો, સાથે મૂળ મુદ્દલને આ કલમ હેઠળ ચૂકવવાપાત્ર મુદ્દલ રકમ તરીકે ગણવામાં આવશે.

૧૯૫૦ના મદ્રાસ અધિનિયમ ૨૪ દ્વારા તેમાં સુધારો કરવામાં આવ્યો હતો અને હવે તે આ રીતે ચાલે છે:

"જ્યાં આ અધિનિયમની શરૂઆત પહેલાં અથવા પછી અમલમાં

મૂકાયેલા નવા દસ્તાવેજમાં, તે જ દેવાદાર દ્વારા અથવા તેના વારસદારો, કાનૂની પ્રતિનિધિઓ અથવા સોંપણીઓ દ્વારા અથવા તેના વતી અથવા તેના હિતમાં કામ કરતી અન્ય કોઈ વ્યક્તિ દ્વારા અને તે જ લેણદારની તરફેણમાં અથવા તેના વતી અથવા તેના હિતમાં કામ કરતી અન્ય કોઈ વ્યક્તિની તરફેણમાં, દેવું નવીકરણ કરવામાં આવ્યું હોય અથવા સામેલ કરવામાં આવ્યું હોય, તો મૂળ મુદ્દલને મૂળરૂપે આવી વસ્તુઓ સાથે, જો કોઈ હોય તો, જે પછીથી મુદ્દલ તરીકે આગળ વધારવામાં આવી હોય, તે આ કલમ હેઠળ ચૂકવવાપાત્ર મૂળ રકમ તરીકે ગણવામાં આવશે.

તે સામાન્ય આધાર છે કે તે સમજૂતી છે જે ૧૯૫૦ ના અધિનિયમ ૨૪ દ્વારા સુધારવામાં આવી હતી જે આપણી સામેના કેસને લાગુ પડે છે.તે જોવામાં આવશે કે મૂળ સમજૂતી હેઠળ કલમ ૮ ની પેટા-કલમ (૧) નો લાભ માત્ર એવા કિસ્સાઓમાં ઉપલબ્ધ હતો કે જ્યાં દેવું તે જ લેણદારની તરફેણમાં નવીકરણ કરવામાં આવ્યું હતું, જેમની પાસેથી તે મૂળ રીતે મેળવવામાં આવ્યું હતું.અપીલકર્તા વતી એવી દલીલ કરવામાં આવે છે કે ૧૯૪૮ના સુધારાના આધારે જોગવાઈનો લાભ ઉપલબ્ધ હતો, ભલે તે લેણદાર કે જેમના નામે દેવું રિન્યૂ કરવામાં આવ્યું હતું તે મૂળ રીતે લોન એડવાન્સ કરનાર કરતાં અલગ હોય અને તે પણ જ્યાં મૂળ દેવાદાર જે દસ્તાવેજ હેઠળ દેવું રિન્યૂ કરવામાં આવ્યું હતું

તેનો અમલ કરનાર કરતાં અલગ હોય.

એ તરફ ધ્યાન દોરવામાં આવ્યું છે કે મદ્રાસ હાઈકોર્ટના અમુક નિર્ણયોને કારણે બીજો સુધારો જરૂરી બન્યો હતો, જેમાં એવું માનવામાં આવ્યું હતું કે કલમ ૮ના સમજૂતી-૩માં "અલગ લેણદાર" શબ્દોમાં ત્રીજા પક્ષનો સમાવેશ થતો નથી, જેની તરફેણમાં દેવાદારે અગાઉના દેવાના નવીકરણ માટે દસ્તાવેજ અમલમાં મૂક્યો હતો. વિદ્વાન વકીલના જણાવ્યા અનુસાર આ અર્થઘટને ૧૯૪૮માં સમજૂતી-૩માં સુધારો કરવાના વિધાનમંડળના ઉદ્દેશ્યને નિષ્ફળ બનાવ્યો હતો અને તેથી, તે સમજૂતીમાં બીજી વખત સુધારો કરવામાં આવ્યો હતો જેથી તે સ્પષ્ટ થઈ શકે કે એકવાર એવું જાણવા મળે કે દસ્તાવેજ અગાઉના દેવુંના નવીકરણમાં છે, તો કલમ ૮નો લાભ વચન આપનારને ઉપલબ્ધ થશે, પછી ભલે તે તેનું નવીકરણ કરતી વ્યક્તિ હોય કે જેની તરફેણમાં તેનું નવીકરણ કરવામાં આવે છે તે વ્યક્તિ અલગ હોય.

૧૯૪૮ના અધિનિયમ ૨૩ દ્વારા સ્પષ્ટીકરણ-૩માં સુધારો કરવાનું કારણ શું હતું તે ધ્યાનમાં લેવું આપણા માટે બિનજરૂરી છે. અમે જેની સાથે ચિંતિત છીએ તે ૧૯૫૦ ના અધિનિયમ ૨૪ દ્વારા સુધારેલ સમજૂતી છે. આ સમજૂતીના આધારે કલમ-૮ (૧) નો લાભ એવા કિસ્સામાં ઉપલબ્ધ થશે જ્યાં-(એ) દેવું રિન્યૂ કરવામાં આવ્યું હોય અથવા નવા દસ્તાવેજમાં સામેલ કરવામાં આવ્યું હોય; અને

જ્યાં તે કરવામાં આવે છે-(બી) તે જ દેવાદાર દ્વારા, અથવા (ii) તેના વારસદારો, કાનૂની પ્રતિનિધિઓ અથવા સોંપણીઓ દ્વારા; અથવા (iii) તેના પત્ની કામ કરતી અન્ય કોઈ વ્યક્તિ દ્વારા; અથવા (iv) તેના હિતમાં કામ કરતી અન્ય કોઈ વ્યક્તિ દ્વારા.

જો નવીકરણ અથવા નવો કરાર (એ) તે જ લેણદાર; અથવા (બી) તેના પત્ની કામ કરતી અન્ય કોઈ વ્યક્તિ અથવા (સી) તેના હિતમાં કામ કરતી અન્ય કોઈ વ્યક્તિની તરફેણમાં હોય તો આવા વ્યવહાર કાયદાનો લાભ મેળવવા માટે હકદાર રહેશે.તાત્કાલિક કિસ્સામાં જોકે ૧૯૩૦ના વ્યવહારમાં દેવાદારને અપીલકર્તાનો ભાઈ જણાવવામાં આવ્યો હતો, તે પછીના તમામ વ્યવહારોમાં તે અપીલકર્તા હતો જે દેવાદાર હતો, તેથી, દેવાદારને લગતી સમજૂતીની જરૂરિયાતો આ અર્થમાં સંતોષાય છે કે તે જ વ્યક્તિ દેવાદાર રહી છે.સમજૂતીની બીજી જરૂરિયાત લેણદારના સંદર્ભમાં છે.પહેલેથી જ જણાવ્યા મુજબ, ૧૯૪૦ પછી નારાયણ લાયર નહીં પરંતુ જનરલ બેંક હતી જે ૨૮ જાન્યુઆરી, ૧૯૪૬ સુધી લેણદાર હતી, જે તારીખે અપીલકર્તા દ્વારા તેની તરફેણમાં દાવાની પ્રોમિસરી નોટ ચલાવવામાં આવી હતી.જનરલ બેંકનું સ્વતંત્ર અસ્તિત્વ છે અને તેમાં નિયંત્રક હિત નારાયણ લાયર અને તેમના પરિવાર પાસે હોવા છતાં તે બેંક અને નારાયણ લાયર વચ્ચે કોઈ ઓળખ છે તેવું કહેવું યોગ્ય રહેશે નહીં.જોકે, શ્રી ટાટાચારીએ દલીલ કરી હતી કે તે નારાયણ લાયર જ મૂળ લેણદાર હતા અને

જનરલ બેંકના સંબંધમાં તેમની પાસે વ્યવસ્થાપન અને નિયંત્રણની સંપૂર્ણ સત્તા હોવાથી તેઓ અપીલકર્તાઓ પાસેથી વચનો મેળવતા રહ્યા, ક્યારેક પોતાની તરફેણમાં અને ક્યારેક બેંકની તરફેણમાં.તેથી, તમામ વ્યવહાર હેતુઓ માટે, અપીલકર્તાના જણાવ્યા અનુસાર, લેણદાર સમગ્ર સમય દરમિયાન સમાન રહ્યો છે.અમે આ દલીલને એ દર્શાવવા માટે કોઈ સામગ્રીની ગેરહાજરીમાં સ્વીકારી શકતા નથી કે જ્યારે અપીલકર્તાએ ૩ જાન્યુઆરી, ૧૯૪૦ અને ૩૦ સપ્ટેમ્બર, ૧૯૪૪ના રોજ બેંકની તરફેણમાં પ્રોમિસરી નોટ્સનો અમલ કર્યો ત્યારે બેંકે તેમના વતી કાર્યવાહી કરી હતી.શ્રી ટાટાચારીની દલીલ એ છે કે મૂળ દેવુંના નવીકરણમાં તે પ્રોમિસરી નોટ્સ મેળવવામાં બેંક તેમના હિતમાં કામ કરી રહી હતી અને તેથી, અપીલકર્તાને સમજૂતી ઉપલબ્ધ હતી.ઉચ્ચ અદાલતમાં એવી વિનંતી કરવામાં આવી હતી કે જ્યારે અપીલકર્તાએ ૨૮ જાન્યુઆરી, ૧૯૪૬ની વચન પત્રનો અમલ કર્યો ત્યારે નારાયણ લિરે બેંકના હિતમાં કામ કર્યું હતું.જોકે, હાઈકોર્ટ સમક્ષ જે આધાર પર દલીલ કરવામાં આવી હતી અને અમારી સામે જે દલીલ કરવામાં આવી હતી તે એક જ છે.એવું છે કે "હિતમાં" શબ્દોનો અર્થ "લાભ માટે" થાય છે.આ શબ્દોને આ જ અર્થ આપવો જોઈએ એમ ધારીને પણ વિદ્વાન સલાહકારની દલીલ આ કેસની હકીકતો પર ટકી શકતી નથી.અપીલ અદાલત દ્વારા એક હકીકત તરીકે જાણવા મળ્યું છે કે નારાયણ અચ્યરે વાસ્તવમાં અપીલકર્તાને જનરલ બેંક લિમિટેડની તરફેણમાં ચેક દ્વારા રૂપિયા-૧૦૬૦૦ ચૂકવ્યા હતા.

ઉચ્ચ અદાલત દ્વારા એવું પણ જાણવા મળ્યું છે કે નારાયણ લિરે બેંકની તરફેણમાં તેમના દ્વારા ચલાવવામાં આવેલી પ્રોમિસરી નોટ પર અપીલકર્તાની જવાબદારી ચૂકવવા માટે અપીલકર્તાની વિનંતી પર બેંકને અપીલકર્તાનું બાકી દેવું ચૂકવી દીધું હતું. હાઈકોર્ટના આ તારણોને અમારી સામે ગંભીરતાથી પડકારવામાં આવ્યા નથી અને અમારા મતે તે એકદમ યોગ્ય છે. આ તારણોને ધ્યાનમાં રાખીને વિદ્વાન સલાહકારની દલીલ કે ચુકવણી "લેણદારના હિતમાં" કરવામાં આવી હતી તે ટકી શકાતી નથી. આ સંજોગોમાં, અમે અપીલ કોર્ટના હુકમને સમર્થન આપીએ છીએ અને ખર્ચ સાથે અપીલને નકારી કાઢીએ છીએ.

અપીલ રદ કરવામાં આવે છે.

This judgment has been translated using AI Tool – SUVAS.

=====

અસ્વીકરણ: સ્થાનિક ભાષામાં અનુવાદિત આ ચુકાદા/હુકમનો હેતુ પક્ષકારોને તેમની ભાષામાં જાણકારી ઉપલબ્ધ કરાવવા માત્રનો છે અને તેનો અન્યથા ઉપયોગ થઈ શકશે નહિ. અન્ય તમામ વ્યવહારિક તેમજ સરકારી ઉદ્દેશો માટે મૂળ અંગ્રેજી ચુકાદો/હુકમ જ પ્રમાણિત અને માન્ય રહેશે.

DISCLAIMER: The translated judgment in vernacular language is meant for the restricted use of the litigant to understand it in his/ her language and may not be used for any other purpose. For all practical and official purposes, the English version of the judgment shall be authentic and shall hold the field for the purpose of execution and implementation.